

lispanssarivaunuja vastaan, tai jos kärkijoukot ovat onnistuneet ajamaan ne liikkeelle, sillä voidaan tukea jalkaväen etenemistä.

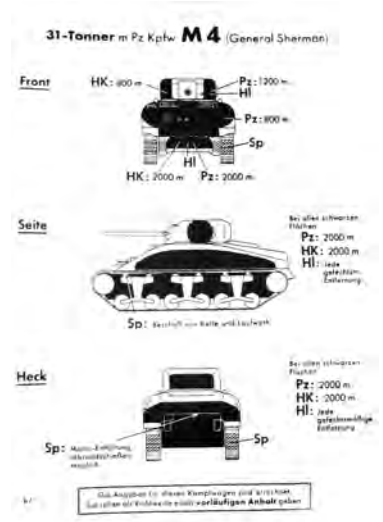
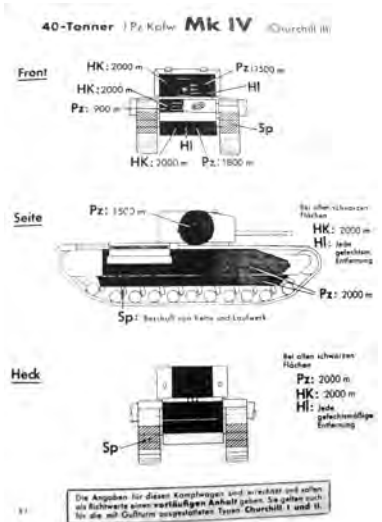
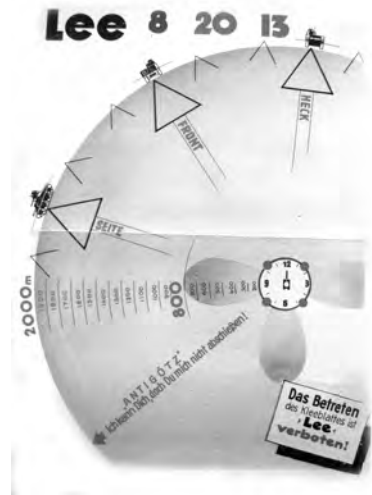
Kun vastassa on vihollisen panssarivaunuja, pataljoonankomentajalla on suuri vastuu; hänen tulee pyrkiä hallitsemaan pataljoonansa toimintaa mahdollisimman pitkään ja muodostaa reservi, jonka avulla jatketaan alkuperäisen tehtävän toteuttamista.

SAKSAN PANSSARITAKTIIKAT

Yksi Versailles'n rauhansopimuksen ehdoista kielsi Saksalta panssarivaunujen ja -autojen valmistamisen ja hankkimisen. Vaunujen uskottiin kuitenkin olevan toimiva osa asevoimien kehitystyötä, joten Saksan teollisuusyrityksiä kannustettiin salassa perehtymään panssariajoneuvojen suunnittelemiseen. Vuonna 1921 Neuvostoliiton kanssa sovittu järjestely mahdollisti panssarivaunujen salaisen kehityksen ja testaustyön Neuvostoliiton maaperällä, ja myöhemmin Kazaniin perustettiin vielä salainen panssarikomentajakoulu.

Yksi saksalaisen panssarisodankäynnin teorian isistä oli Saksan salaisen yleisesikunnan upseeri Heinz Guderian, joka ehdotti panssaritaktiikoihin keskittyneen tutkimustyönsä pohjalta strategisen panssariarmeijan perustamista jo vuonna 1929. Panssarivaunuja ei pitänyt käyttää jalkaväkidivisioonissa, vaan itsenäisissä panssaridivisioonissa. Vuonna 1931 eversti Oswald Lutz nimitettiin moottorikuljetusjoukkojen tarkastajaksi ja Guderian hänen esikuntapäälliköksi. Lutz johti maavoimien moottoroitua, Guderian puolestaan toimi panssarijoukkojen perustajana.

Guderianin tavoitteena oli suurten panssarivaunujoukkojen keskittetty käyttö, jolloin nopeuden ja liikkuvuuden turvin päästiin koukkaamaan selustaan ja saartamaan vihollinen. Panssarijoukot olivat hyökkäyksen kärjessä käytettävä ratkaiseva hyökkäysase. Panssarivaunut olivat alttiita jalkaväen ja tykistön hyökkäyksille, joten panssaridivisioonien tuli tarjota niille riittävästi tukea ja suoja, johon kuului ajan myötä moottoroitua jalkaväkeä, tykistöä, pioneereja sekä viesti- ja ilmatorjuntajoukkoja. Strategiassa ja taktiikassa koros-

Tigerfibel-ohjekirja poikesi räikeästi useimmista muista saksalaisista sotilas-ohjeista ja -ohjesäännöistä huvittavien ja rohkeiden pilakuvien sekä riimitettyjen ohjeidensa ansiosta. Sen menestys johti samantyyllisen Pantherfibel-ohjekirjan julkaisemiseen vuonna 1943. Kirjassen takaosan taittosivuilla oli vihollispanssarivaunujen tunnustekuvia ja kaavioita siitä, miltä etäisyydeltä Tiger kykeni läpäisemään vihollisvaunujen panssaroinnin ja kuinka kaukaa sen oma panssarointi pystyttiin läpäisemään.

tettiin nopeutta, suurten vaunuosastojen käyttöä ja yllätysmomentin merkitystä. Suurimittaisten ja rajujen hyökkäysten koordinointi oli mahdollista yksityiskohtaisen suunnittelutyön, hyvien viestiyhteyksien ja vaununjohtajien perusteellisen koulutuksen ansiosta.

Kaikki eivät olleet yhtä mieltä Guderianin kanssa, mutta Hitlerin tuki vuoden 1933 valtaannousun jälkeen varmisti panssarijoukkojen nopean nousun. Panssaridivisioonia perustettiin monissa eri kokoonpanoissa, ja sodan edetessä taisteluvalmiista panssarivaunuista ja niiden tukijoukoista voitiin muodostaa myös taisteluosastoja.

Seuraava ote on Friedrich von Cochenhausenin *Taktisches Handbuch für den Truppenführer und seinen Gehilfen* (komppanianpäällikön ja hänen avustajiensa taktiikkaopas) vuoden 1940 painoksesta. Opas saavutti ensipainoksen ilmestyessä vuonna 1923 suuren suosion ja siitä julkaistiin useita painoksia; tässä 13. painoksessa otettiin huomioon sodan alkuvaiheen kokemukset. Varsinkin nuoret upseerit ja kadetit käyttivät tätä epävirallista, mutta arvovaltaista julkaisua vielä vuonna 1942, jolloin tämä ote käännettiin englanniksi amerikkalaiseen *Tactical and Technical Trends* -julkaisuun.

Komppanianpäällikön taktiikkaopas

1. Hyökkäykseen valmistautuminen

a. Yleistä

Hyökkäystä edeltävä aika tulee käyttää maaston tutkimiseen, asemien valmisteleamiseen ja yhteistyövalmisteluihin muiden aselajien kanssa. Maastoa tutkittaessa tulee kattaa alue, joka ulottuu kokoontumispaikalta etulinjaan ja sieltä mahdollisimman pitkälle vihollisen asemiin. Panssarijoukkojen komentajan tai hänen nimeämänsä upseerin tulee osallistua maaston tarkastelemiseen. Kartan lisäksi tukeudutaan ilmakeuviin. Miinojen ja vihollisen puolustusaseiden sijainnin selvittäminen on tärkeää.

b. Yllätysmomentti

Yllätysmomentti on onnistuneen hyökkäyksen kannalta ensiarvoisen tärkeää. Valmistelut onkin siksi salattava huolellisesti. Panssariyksiköiden tulee liikkua öisin, ja päiväsaikaan liikutaan vain siinä tapauksessa, että se